

OSOBNÍ SVĚDECTVÍ EVANGELIZACE

Celý ten čas od příhody s holubem (6.1.1989) až do sametové revoluce (17.11.1989) a pak až do evangelizace se Stevem Ryderem v Liberci (červen 1990) jsem prožíval ve velikém zmatku. Marihuana se mi stala protivnou děvkou a alkohol zase mrzutým dědkem. Vítězil spíše alkohol, protože jsem se začal bát těch experimentálních „vnorů“ v drogových rituálech, které sice zpočátku přinášely nové tvůrčí podněty, ale zároveň a pak čím dál častěji i děsivé zážitky, které dosti výmluvně poukazovaly na posmrtné „Horror vacuú“ (děs prázdna). Začal jsem se bát, že se už také nemusím vrátit a že mi živý Bůh důrazně ukázal, že to není dobrý kanál. Nějak jsem začal tušit, že peklo asi opravdu je. Alkohol byl v tomto směru světšší a civilnější, alkohol totiž neotvírá mysl nadpřirozeným jevům, ale je v něm jiný démon, který je právě proto ještě záluďnější a zákeřnější. Nedává žádné řešení, neumožňuje smysluplný život ani tvorbu, vede k hořkosti, větší závislosti, vzpouře, nebo jindy zas apatii a rezignaci.

Živého Boha jsem si stále nedokázal spojit s křesťanstvím. Dostával jsem se proti tomu často do vzpoury. To bych jako musel všeho nechat a jít sloužit do Jedličkárny postiženým? Vzpomínám si, že jsem jednou popadnul pantofli a mrštil jí po televizoru a zakřičel: „Né!“ Pak jsem si teprve začal uvědomovat, že to bylo jen kvůli tomu, že se tam ozvalo slovo „Palestina“. Musel jsem pak přemýšlet o tom jevu a začal jsem si uvědomovat, že to není normální, že je ve mně nějaké zlo, které tam nemá co dělat, které mě ovládá a se kterým nesouhlasím. V podstatě i to mi signalizovalo, abych se právě kvůli tomu o historii „Palestiny“ a tedy vlastně o Bibli začal více zajímat. Bibli jsem si koupil za 150 Kčs na „blešáku“. Byla to opravdu starožitnost, rok vydání 1899, kralický překlad ve staročeštině podle vydání z roku 1613, vůbec se to nedalo číst. Ať jsem začal na jakémkoliv místě, nikdy jsem nenarazil na něco podstatného, co by mne alespoň náznakem informovalo, o čem to vlastně je. Už jsem znal některé biblické příběhy z dějin malířství, ale nikdy jsem se nedozvěděl, jestli má Bible také nějakou jednotící myšlenku, jestli má nějaký ideový záměr. Na DAMU, kde jsem studoval obor scénografie, jsme se v hodinách metodiky učili nalézat a určovat ideový (čili myšlenkový, nikoliv ideologický) záměr inscenace. Říkalo se tomu: Idea hry, scénograficko-režijní koncepce, nebo inscenační záměr divadelního představení. Každé umělecké dílo by mělo mít nějaké poselství, konkrétní a vědomý důvod, proč bylo vytvořeno. A o čem je vlastně Bible? Má i Bible nějaké poselství a pokud ano, jaké? Nikdo mi na to nedokázal dát odpověď. Kluci v „plzeňce“, kteří sbírali všelijakou okultní literaturu, mi řekli: „Bibli? To si nechávám až do důchodu, až na to budu mít víc klidu.“ Já jsem věděl, že to potřebuju vědět hned. Sháněl jsem se po nějakém novějším překladu, ale nikdo mi nic neporadil. I za totality totiž existovala možnost zajít na faru nějaké místní církve a tam by mi jistě nějaký současný překlad (třeba ekumenický) prodali. Až do evangelizace jsem tedy Bibli vůbec nečetl.

O evangelizaci Steva Rydera jsem se dozvěděl z malého letáku nalepeného na sloupu v Rochlicích nedaleko místa, kde před rokem a půl přistál můj noční holub. Kdyby se to nestalo, asi bych neměl důvod na něj reagovat. Plakátek oznamoval, že Ježíš uzdravuje a vysvobozuje ze závislosti. Běžel jsem hned do „plzeňky“ to říct klukům jako velikou senzaci. Tvářili se netečně a říkali, že už to znají, že byli v Praze na Mahešovi Šavdovi a že nevědí, jestli tam půjdou. Evangelizace byla v letním amfiteátru v Lidových sadech v Liberci a přišlo tam asi tři tisíce liberečanů. Akce byla dvoudenní a pokaždé trvala dlouho do noci. Všechno pro mne bylo plné znamení, připadalo mi to jako „blízká setkání třetího druhu“, jasně jsem prožíval, že je přítomen Živý Bůh. Cítil jsem se uvolněně až euforicky, účastnil jsem se všeho, k čemu nás Steve Ryder vyzval, zvedání rukou, zpívání, vyznání své hříšnosti a modlitby přijetí. Trochu mne mrzí, že jsem neměl fotoaparát, měl jsem ale příruční magnetofon. Kluci z „plzeňky“ se tam také objevili a tak jsem seděl s nimi. Steve Ryder dělal výzvy pro nemocné, ti šli dopředu, Steve se za ně modlil, vzkládal na ně ruce a oni padali pod Boží mocí na zem a byli uzdravováni. Za nimi stáli chytači, kteří je zachytili v pádu a

zvolna položili na zem. Ptal jsem se kluků, jestli je to magie, nebo ne. Řekli mi, že je, ale křesťanská. Nevěřil jsem jim to, tohle není žádná magie, ale působení Živého Boha. Byl jsem totiž ještě jako zapřísáhlý ateista s vědeckým světovým názorem vždy odpůrcem jakékoliv magie (ať bílé či černé), mystiky, nebo spýritismu. I při svých myšlenkových experimentech jsem si dával pozor, abych se nedopustil žádné manipulace, vyvolávání, nebo jiného druhu komunikace se sledovanými jevy. Netušil jsem totiž, že už jen čtením okultní literatury při omámení drogou, pozorováním a zakreslováním toho, čemu jsem říkal „vnory“, se otvírám temným démonickým silám. Steve Ryder neprováděl žádnou magii, pouze se modlil k Živému Bohu a tehdy mi vůbec nevadilo, že to bylo skrze toho záhadného křesťanského „hrdinu“ Ježíše Krista. Působení uzdravování Boží mocí skrze modlitbu se liší od jakéhokoliv druhu magického léčitelství tím, že křesťan nevydává ze sebe žádnou mentální energii, nevyčerpá se (než jen přirozeným způsobem) a nemusí se „dobíjet“. Pouze se modlí v souladu s Biblií. Steve Ryder slíbil všem, že neodejde, pokud by někdo měl zůstat bez modlitby. Sloužil snad všem třem tisícům liberečanů dlouho do noci a byl stále svěží a veselý. Já jsem ani necítil potřebu jít si dopředu pro uzdravení. Chtěl jsem jim ve své pýše vysvětlovat, že se poněkud mýlí, že vůbec netuší, že je tu přítomen Živý Bůh, který si z nedostatku jiných příležitostí použil tuto historicky prastarou, tradiční náboženskou seanci ke svému projevu. Ani Steve Ryder se totiž příliš neobtěžoval vysvětlováním evangelia a duchovní podstaty Hříchu a tak jsem stále nechápal, ani se nesnažil přemýšlet o tom, jak to přijde, že tím Živým Bohem je právě Ježíš Kristus. Navíc se Steve Ryder s nikým nevybavoval. Tak jsem se ke konci druhého dne rozhodl, že půjdu raději s klukama do „Lidáku“ na večeri. Vypil jsem tam asi čtyři piva, ale kluci se už nechtěli bavit o „Živém Bohu“ a začli mi lézt na nervy. Vrátil jsem se zpátky a rozhodl se, že s nimi musím mluvit. Steve Ryder zůstal na pódiu, ale do amfiteátru mezi lidi poslal své spolupracovníky (asi tak 10), kteří se modlili s lidma za konkrétní problémy. Každý měl svého překladatele, aby se mohli s nimi domluvit. Vybral jsem si jednoho mulata (míšenec černochoch-běloch) a stoupl jsem si do fronty. Připravoval jsem si, jak mu vysvětlím, co všechno pro mě udělal Živý Bůh a že by měli vědět, že je právě teď tady. Když jsem však přicházel na řadu, slyšel jsem jak si ten děda přede mnou stěžuje na ledviny a jiné zdravotní potíže a jak se ten mulat obětavě a horlivě za všechno modlí. Úplně na poslední chvíli jsem si vzpoměl na to, jak jsem brečel v noci v Rochlicích pod tím holubem, že nedokážu sám od sebe přestat pít a že i já mám vlastně veliký problém. Okamžitě jsem změnil téma. Přiznal jsem se k tomu, že se mi stala v životě ta nehoda, že jsem propadl závislosti na marihuaně a také na alkoholu a že jsem se tím asi otevřel nějakým temným silám. Ten mulat mi řekl, že mám velkou smůlu, protože on mi pomoci nemůže, ale že zná někoho, kdo mi rozhodně pomoci může, že je to Ježíš Kristus a že se teď pokusí ho zavolat. Položil mi ruku na čelo a zakřičel mocně něco „americký“. V ten okamžik jsem něco jako ozvěnu jeho výkřiku uslyšel také z toho duchovního vesmíru, do

kterého jsem se dostával skrze drogu. V té ozvěně byly dva emocionální rozměry, rozměr veliké milosti a rozměr veliké přísnosti. Přitom jsem uviděl vnitřním zrakem jakousi kosmickou explozi ve veliké dálce. Jakoby se srazily dvě komety, možná i celé galaxie, ale bylo to jen na vteřinku a opravdu ve veliké dálce. Také jsem si silně uvědomil, že už jsem ten výkřik jednou slyšel v jednom drogovém „vnoru“, ale pak ho úplně zapoměl. Vzpoměl jsem si jen na to, že mi to tenkrát připadlo jako něco, co jsem slyšel ještě před narozením. Bylo to slovo, které bylo slyšet, ale nedalo se zapamatovat. Teď se to slovo spojilo s tou ozvěnou mulatova výkřiku v jakési „dejavu“, ale jinak než pouze psychologicky. V dejavu, které jsem míval v pubertě, se vždy jednalo o pocit, že prožívám na několik vteřin znovu stejnou situaci, na kterou jsem si ovšem nemohl vzpomenout a také věděl, že jsem ji nikdy neprožil. Vždy bylo jasné, že se jednalo o psychický úkaz, který byl docela příjemný a neškodný, někdy i k smíchu. Teď šlo o něco jiného. Nešlo o situaci, ale o slovo. Bylo to slovo otcovské. Nikdo jiný, než otec nemůže mít v hlase rozměr velikého soucitu a lásky, nebo jindy zas veliké přísnosti a autority. Žádný lidský otec však nedokáže dát obojí do jediného slova. V tom jsem viděl znamení toho, že se jedná o nadpřirozený jev. Ty dva odlišné rozměry v jediné ozvěně není možné slyšet přirozeným způsobem. To nadčasové „dejavu“, že jsem to slovo slyšel ještě před narozením jen umocňovalo to, že to byl hlas nebeského Otce, Boha Stvořitele. Ty dva rozměry však dominovaly a zaujaly mne natolik, že jsem vůbec nedával pozor, co se ten mulat za mne modlí. Roztřásl se mi kolena a začal jsem se celý chvět. Chtěl jsem ho zastavit a říct mu, že už nemusí, že už to proběhlo a Bůh se mě dotkl, ale nevěděl jsem, jestli bych to nepokazil. Ten mulat mi začal v modlitbě vyhrožovat, že když toho nenechám, že mě bude hrozně bolet břicho. To mi přišlo divné, ale jinak to bylo fajn. Když se domodlil, tak se mi ještě přiznal, že on také v Chicagu kouřil marihuanu, ale že mu Ježíš brzo ukázal, že to není dobrá cesta.

Pak jsem seděl na lavici v hledišti a nemohl zastavit třes kolenou. Chvilku mi bylo špatně, chvilku blaze. Říkal jsem si, že se asi teď ve mně perou andělé s démonama a divil jsem se, jak jedno šáhnutí na čelo a jeden výkřik může vyvolat takové reakce, v nichž jakoby se rozkymácel celý vesmír.